Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

https://tamilmanam.in/

Article Type: Research Article

Qualitative Particles (Urisorkal) in Muttollayiram: An In-depth Linguistic and Literary Analysis Based on the Principles of Tolkappiyam's Uriyiyal

Sakthivel. G[1]*, Dr. K. Sankara Narayanan[2],

[1]Ph.D. Research Scholar Tamil Development Sangappalagai University of Madras, Chennai.
ORCiD: https://orcid.org/0009-0002-7727-7174.
[2]Assistant Professor and Head of the Department Tamil Development Sangappalagai University of Madras, Chennai
Email: krksankaraatamil@gmail.com, ORCID: https://orcid.org/0000-0002-6260-8164

*Correspondence: sakthivelganesan17495@gmail.com, Tel: +98270508461

Received: 26-01-2026; **Revised**: 27-01-2026; **Accepted**: 30-01-2026; **Published**: 01-02-2026

Abstract: In the grammatical structure of the Tamil language, the 'Urisol' (qualitative particle/root) is considered a rich and essential element exclusive to poetry. In the Sollathigaram of Tolkappiyam, the author dedicates a specific chapter, Uriyiyal, to define Urisorkal as words that depend on nouns and verbs to convey nuances of sound (isai), suggestion (kurippu), and attribute (panpu). This research paper provides a detailed examination of the Urisorkal found in Muttollayiram—a work regarded as a continuation of Sangam literature and a precursor to the later Ula literary genre—analyzing them through the lens of Tolkappiyam's Uriyiyal guidelines.

The article demonstrates the significant role these particles play in depicting the valor, benevolence, country, city, and romantic emotions (kaikkilai) associated with the three great Tamil dynasties: the Cheras, Cholas, and Pandyas. Specifically, it explains with evidence how words such as 'Uru', 'Tava', 'Nani', 'Mallal', 'Pasappu', and 'Isaipu' intensify the depth of emotion and qualitative description in the verses. Furthermore, by comparing these usages with the perspectives of later grammatical works like Nannul and the explanations provided by classical commentators, the paper establishes the unique linguistic identity of Muttollayiram.

Keywords: Tolkappiyam, Muttollayiram, Urisorkal, Uriyiyal, Three Kings (Mooventhargal), Linguistic Analysis, Classical Literature, Sound-Suggestion-Attribute, Ilampuranar Commentary, Tamil Grammatical Tradition.

.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

முத்தொள்ளாயிரத்தில் உரிச்சொற்கள்: தொல்காப்பிய உரியியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஓர் ஆழ்நிலை மொழியியல் மற்றும் இலக்கியப் பகுப்பாய்வு

[1]**சக்திவேல். க,** முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

[2]**முனைவர் கி.சங்கர நாராயணன்**, உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர் தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் மொழியின் இலக்கணக் கட்டமைப்பில் ‘உரிச்சொல்’ என்பது செய்யுளுக்கே உரிய செழுமையான உறுப்பாகக் கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் தனது சொல்லதிகாரத்தில் உரியியல் என்னும் தனி இயல் வகுத்து, பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து நின்று அவற்றின் இசை, குறிப்பு, பண்பு ஆகியவற்றை உணர்த்தும் சொற்களை உரிச்சொற்கள் என வரையறுக்கிறார். இக்கட்டுரை, சங்க இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியாகவும், பிற்கால உலா இலக்கியங்களின் முன்னோடியாகவும் கருதப்படும் ‘முத்தொள்ளாயிரம்’ நூலில் பயின்று வரும் உரிச்சொற்களைத் தொல்காப்பிய உரியியல் நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் விரிவாக ஆராய்கிறது. சேர, சோழ, பாண்டிய ஆகிய மூவேந்தர்களின் வீரம், கொடை, நாடு, நகர் மற்றும் காதல் உணர்வுகளைச் சித்தரிப்பதில் உரிச்சொற்கள் வகிக்கும் பங்கை இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக, ‘உறு’, ‘தவ’, ‘நனி’, ‘உரு’, ‘மல்லல்’, ‘பசப்பு’, ‘இசைப்பு’ போன்ற சொற்கள் எவ்வாறு உணர்ச்சி மற்றும் பண்பின் செறிவை அதிகரிக்கின்றன என்பது சான்றுகளுடன் விளக்கப்படுகிறது. மேலும், பிற்கால இலக்கண நூல்களான நன்னூல் போன்றவற்றின் பார்வைகளோடும், உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களோடும் ஒப்பிட்டு, முத்தொள்ளாயிரத்தின் மொழியியல் தனித்துவம் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: தொல்காப்பியம், முத்தொள்ளாயிரம், உரிச்சொற்கள், உரியியல், மூவேந்தர்கள், மொழியியல் பகுப்பாய்வு, செவ்வியல் இலக்கியம், இசை-குறிப்பு-பண்பு, இளம்பூரணர் உரை, தமிழ் இலக்கண மரபு.

1. முன்னுரை

தமிழ் மொழி ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான இலக்கண, இலக்கிய மரபினைக் கொண்டது. ஒரு மொழியின் செழுமையானது அதன் இலக்கணக் கட்டமைப்பிலும், அந்த இலக்கணம்

இலக்கியங்களில் எவ்வாறு ஆளப்பட்டுள்ளது என்பதிலுமே புலப்படும். தொல்காப்பியம் தமிழில் கிடைத்துள்ள மிகப்பழமையான இலக்கண நூலாகும். இதில் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பெரும் பிரிவுகள் உள்ளன. இதில் சொல்லதிகாரத்தில் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நால்வகையாகத் தொல்காப்பியர் பிரிக்கிறார்.

உரிச்சொல் என்பது செய்யுளுக்கே உரியது என்றும், அது பெயரையும் வினையையும் விட்டு நீங்காத பண்பினைக் கொண்டது என்றும் மொழியியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். முத்தொள்ளாயிரம் என்பது மூவேந்தர்களின் சிறப்புகளைப் போற்றும் ஒரு உன்னதமான இலக்கியமாகும். இந்நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிச்சொற்கள், அக்காலத் தமிழ் மொழியின் வளமையையும், கவிஞர்களின் சொற்பயன்பாட்டுத் திறனையும் பறைசாற்றுகின்றன.

இவ்வாய்வு, முத்தொள்ளாயிரத்தில் காணப்படும் உரிச்சொற்களை வகைப்படுத்தி, அவற்றின் பொருண்மை மற்றும் பயன்பாட்டுத் தளங்களைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் பார்வையில் பகுப்பாய்வு செய்ய முயல்கிறது. குறிப்பாக, சங்க காலத் தமிழுக்கும் இடைக்காலத் தமிழுக்கும் இடையிலான மொழியியல் மாற்றங்களை இவ்வாய்வு நுணுக்கமாக அணுகுகிறது.

2. உரிச்சொல் இலக்கணம்: ஓர் வரலாற்றுப் பின்னணி

உரிச்சொல் என்பதற்குப் பதம், மொழி, கிளவி எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. பிற்கால இலக்கணங்கள் பதத்தைப் பகுப்பதம், பகாப்பதம் எனப் பிரித்துப் பார்க்கின்றன. ஆனால், தொல்காப்பியர் 'கிளவியாக்கம்' முதல் 'எச்சவியல்' வரை ஒன்பது இயல்களில் சொற்களின் தன்மையை விளக்குகிறார்.

2.1 தொல்காப்பிய உரியியல் வரையறை

தொல்காப்பியர் உரிச்சொல்லின் இலக்கணத்தை மிகத் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளார்:

உரிச்சொல் கிளவி விரிக்கும் காலை இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும்

(தொல்.சொல். உரி.297:1-2)

இதன் பொருள், உரிச்சொற்கள் ஓசை (இசை), மனதின் உணர்வு (குறிப்பு), மற்றும் ஒரு பொருளின் குணம் (பண்பு) ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறப்பவை என்பதாகும். இவை தனித்து நின்று பொருள் தராமல், பெயரோடும் வினையோடும் இணைந்து அவற்றின் தன்மையை மிகுத்துக் காட்டும்.

மேலும், இவை 'பெயரினும் வினையினும் மெய் தடுமாறி' வரும் என்றும், அதாவது பெயர்ச்சொல் மற்றும் வினைச்சொற்களின் உடலான சொற்களில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திப் பொருளைத் தரும் என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

2.2 ஒரு சொல் பல பொருள் மற்றும் பல சொல் ஒரு பொருள்

உரிச்சொற்களின் சிறப்பம்சமே அவற்றின் பொருண்மை விரிவுதான். தொல்காப்பிய நூற்பாவின் படி:

ஒரு சொல் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றினும் பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றினும் (தொல்.சொல். உரி.297:4-5)

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு உரிச்சொற்களை இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. **பல சொல் ஒரு பொருள்:** 'உறு', 'தவ', 'நனி' ஆகிய மூன்று சொற்களும் 'மிகுதி' என்னும் ஒரே பொருளைத் தருபவை.
2. **ஒரு சொல் பல பொருள்:** 'கடி' என்னும் ஒரு சொல் அச்சம், ஐயம், கூர்மை, பாதுகாப்பு, விரைவு எனப் பத்து முதல் பன்னிரண்டு பொருள்களைத் தரவல்லது.

2.3 பிற்கால இலக்கணங்களில் உரிச்சொல்

நன்னூல், நேமிநாதம், வீரசோழியம் போன்ற பிற்கால நூல்களும் உரிச்சொல்லுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றன. நன்னூல் இதனைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது:

பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயர் ஆகி ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை ஒருவா செய்யுட்கு உரியன உரிச்சொல் (நன்னூல்: 442)

பிற்கால இலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி எழுந்தாலும், சில இடங்களில் சுருக்கமாகவும் எளிமையாகவும் விளக்க முயன்றுள்ளன. இருப்பினும், தொல்காப்பிய உரியியல் காட்டும் ஆழமான மொழியியல் கூறுகள் நிகரற்றவை.

இலக்கண நூல்	**உரிச்சொல் வகைப்பாடு**	**சிறப்பு**
தொல்காப்பியம்	இசை, குறிப்பு, பண்பு	98 நூற்பாக்கள், விரிவான விளக்கம்

https://doi.org/10.63300/tm09012026

இலக்கண நூல்	**உரிச்சொல் வகைப்பாடு**	**சிறப்பு**
நன்னூல்	ஒருகுணம் பலகுணம்	செய்யுளுக்கு உரியது எனச் சுருக்கம்
மொழியியல் பார்வை	Adjectives / Ideophones	நவீனக் கால விளக்கங்கள்

3. முத்தொள்ளாயிரம்: நூலமைப்பும் சிறப்பும்

முத்தொள்ளாயிரம் என்பது சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களையும் போற்றிப் பாடும் ஒரு தொகை நூல் வகையைச் சார்ந்தது. இந்நூலின் பாடல்களைப் பாடியவர் யார் என்பது இன்று வரை அறியப்படவில்லை. இருப்பினும், இந்நூலின் கடவுள் வாழ்த்து சிவபெருமானைப் பற்றியதாக உள்ளதால், இதன் ஆசிரியர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது தெளிவாகிறது.

3.1 பாடல்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் அமைப்பு

நூலின் பெயருக்கேற்ப, மூவேந்தர்களில் ஒவ்வொருவர் மீதும் 900 பாடல்கள் வீதம் மொத்தம் 2700 பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது அறிஞர்களின் துணிபு. ஆனால், இன்று நமக்கு முழுமையான நூல் கிடைக்கவில்லை. பல்வேறு உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள் காட்டிய பாடல்களும், 'புறத்திரட்டு' என்னும் தொகுப்பில் இருந்த பாடல்களுமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

கிடைக்கப்பெற்ற பாடல்களின் புள்ளிவிவரம்:

- இரா. இராகவையங்கார் பதிப்பு (1905): 110 பாடல்கள்
- டி.கே.சி. பதிப்பு: 99 பாடல்கள்
- ந. சேதுரகுநாதன் பதிப்பு (சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்): 130 பாடல்கள்

3.2 முத்தொள்ளாயிரத்தின் காலம்

இந்நூலின் காலம் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. வையாபுரிப்பிள்ளை இதனை கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்கிறார். ஆனால், தி.வை. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் நூலின் அகச்சான்றுகளைக் கொண்டு இது கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டை ஒட்டியது எனக் கருதுகிறார். இந்நூல் சங்க இலக்கியத்திற்கும் பிற்கால சிற்றிலக்கியங்களுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு இணைப்புப் பாலமாகத் திகழ்கிறது.

https://doi.org/10.63300/tm09012026

3.3 பாடுபொருளும் இலக்கிய நயமும்

மன்னர்களின் வீரம், கொடை, நாட்டின் வளம், நகரச் சிறப்பு போன்ற புறச் செய்திகளோடு, மன்னர்கள் வீதி உலா வரும்போது அவர்கள் மேல் பெண்கள் கொள்ளும் ஒருதலைக் காதல் (கைக்கிளை) பற்றிய அகம் சார்ந்த செய்திகளையும் முத்தொள்ளாயிரம் மிக அழகாகப் பேசுகிறது. குறிப்பாக, பெண்பால் கைக்கிளைப் பாடல்கள் இந்நூலில் மிகுந்த இலக்கிய நயத்துடன் அமைந்துள்ளன.

4. முத்தொள்ளாயிரத்தில் உரிச்சொற்கள்: ஆழ்நிலை பகுப்பாய்வு

முத்தொள்ளாயிரத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிச்சொற்கள், அக்காலத் தமிழ் மொழியின் செழுமையையும், கவிஞர்கள் எவ்வாறு தொன்மையான இலக்கண விதிகளைப் பின்பற்றிப் புதுமையான கற்பனைகளைத் தந்தனர் என்பதையும் காட்டுகின்றன. கீழே சில முக்கியமான உரிச்சொற்களின் பயன்பாடுகள் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

4.1 'தவ' என்னும் உரிச்சொல் (மிகுதிப் பொருள்)

தொல்காப்பியர் 'உறு', 'தவ', 'நனி' ஆகிய மூன்றும் மிகுதி என்னும் பொருளைத் தரும் என்று கூறுகிறார். முத்தொள்ளாயிரத்தில் 'தவ' என்னும் சொல் அதன் வினை வடிவமாகிய 'தவம்' என்ற நிலையில் பயின்று வந்துள்ளது.

நீர்நிலை நின்ற தவம்-கொலோ கூர் நுனை வேல் (முத்தொள்:65/2)

இப்பாடலில், நீலக்குவளைப் பூவானது தடாகத்தில் ஒற்றைத் தாளில் நிலைபெற்று நிற்பது, அது தவம் செய்வது போல உள்ளது என்று கவிஞர் வர்ணிக்கிறார். இங்கு 'தவம்' என்பது மிகுதியான நோன்பு அல்லது உறுதி என்னும் பொருளில் வருகிறது. இது மன்னனின் கூர்மையான வேலுக்கு இணையாக மலரின் நிலைத்தன்மையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'தவ' என்னும் உரிச்சொல்லின் வேர்ச்சொல் இங்கு 'மிகுதி' என்னும் பண்பினை உணர்த்துகிறது.

4.2 'உரு' என்னும் உரிச்சொல் (அச்சப் பொருள்)

தொல்காப்பியத்தின்படி 'உரு' என்பது 'உட்கு' (அச்சம்) என்னும் பொருளைத் தரும். முத்தொள்ளாயிரத்தில் இச்சொல் பல இடங்களில் மன்னர்களின் வீரத்தையும், பகைவர்களின் அச்சத்தையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உருத்தகு மார்பு ஓலை ஆக திருத்தக்க (முத்தொள்:99/2)

பாண்டிய மன்னனின் மார்பானது பகைவர்களால் அஞ்சத்தக்க வலிமை கொண்டது என்பதை 'உருத்தகு மார்பு' என்னும் தொடர் விளக்குகிறது. இங்கு 'உரு' என்பது அச்சம் என்னும் குறிப்புப் பொருளைத் தருகிறது.

மேலும், இடியின் முழக்கத்தைக் குறிக்க 'உரும்' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது:

உருமின் இடி முரசு ஆர்ப்ப அரவு உறழ்ந்து (முத்தொள்:98/2) உருமேற்றை அஞ்சி ஒளிக்கும் செரு மிகு தோள் (முத்தொள்:96/2)

இப்பாடல்களில் இடியின் ஓசை அச்சத்தை உண்டாக்குவது போல, மன்னனின் போர் முரசும் பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்குகிறது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இடி முழக்கத்தைக் கேட்டுப் பாம்பு அஞ்சுவது போல, மன்னனின் வீரத்தைக் கேட்டுப் பகைவர்கள் அஞ்சுவர் என்பதை 'உரு' என்னும் சொல் ஆழமாகப் பதிவு செய்கிறது.

4.3 'மல்லல்' என்னும் உரிச்சொல் (வளப் பொருள்)

'மல்லல்' என்பது வளம் என்னும் பொருளைத் தரும் உரிச்சொல்லாகும். நாட்டின் செழுமையையும், நகரத்தின் வலிமையையும் குறிக்க இச்சொல் முத்தொள்ளாயிரத்தில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

மல்லல் நீர் மாந்தையார் மா கடுங்கோக்கு ஆயினும் (முத்தொள்:12/1) மல்லல் நெடு மதில் வாங்கு வில் பூட்டு-மின் (முத்தொள்:17/2)

நீர் வளம் மிக்க மாந்தை நகரத்தின் சிறப்பையும், வளம் மிக்க உயர்ந்த கோட்டை மதில்களில் சேரனின் வில் சின்னத்தைப் பொருத்தி வைப்பதையும் இப்பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார மற்றும் இயற்கை வளத்தைப் பறைசாற்ற 'மல்லல்' என்னும் உரிச்சொல் சிறந்த கருவியாக அமைகிறது.

4.4 'பசப்பு' என்னும் உரிச்சொல் (நிறப் பொருள்)

தொல்காப்பியத்தில் நிறத்தைக் குறிக்கும் உரிச்சொற்களில் 'பசப்பு' என்பதும் ஒன்று. இலக்கியங்களில் இது பிரிவினால் ஏற்படும் மேனி மாற்றத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பொன் ஊறி அன்ன பசப்பு (முத்தொள்:3/4)

மன்னன் மேல் கொண்ட காதலால் தலைவியின் உடலில் பொன்னிறம் ஊறிக்கிடப்பது போன்ற பசலை நிறம் படர்ந்துள்ளது. காதலின் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்த 'பசப்பு' என்னும் உரிச்சொல் ஒரு குறியீடாக இங்கு ஆளப்பட்டுள்ளது. இது மனதின் குறிப்பினை உடலின் நிறப் பண்பின் மூலம் உணர்த்துகிறது.

4.5 'இசைப்பு' என்னும் உரிச்சொல் (ஒலிப் பொருள்)

ஒலியினை அல்லது இசையினை உணர்த்தும் சொற்களைத் தொல்காப்பியர் இசைப்பொருள் உரிச்சொற்கள் என வகைப்படுத்துகிறார்.

நாவலோஓ என்று இசைக்கும் நாள் ஓதை காவலன்-தன் (முத்தொள்:43/2)

சோழ நாட்டின் செழிப்பை விவரிக்கும்போது, உழவர்கள் நெற்களத்தில் எழுப்பும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தை 'நாவலோ என்று இசைக்கும்' எனப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு 'இசைக்கும்' என்பது அந்த ஓசையின் தன்மையைக் குறிக்கும் உரிச்சொல்லாக வந்துள்ளது. இது நாட்டின் மகிழ்ச்சியான சூழலை ஓசையின் மூலம் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

4.6 'குழ' என்னும் உரிச்சொல் (இளமைப் பொருள்)

'மழ', 'குழ' ஆகிய சொற்கள் இளமைப் பொருளைத் தரும் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

வரி இளம் செம் கால் குழவி அரையிரவில் (முத்தொள்:52/2)

குழந்தைகளைக் குறிக்க 'குழவி' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'குழ' என்னும் உரிச்சொல்லே இங்குப் பெயர்ச்சொல்லாக மருவி வந்துள்ளது. இது உயிரினங்களின் தொடக்க கால மென்மையையும் இளமையையும் உணர்த்துகிறது.

4.7 'சீர்த்தி' என்னும் உரிச்சொல் (புகழ்/சிறப்புப் பொருள்)

மிகுந்த புகழைக் குறிக்க 'சீர்த்தி' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படும். முத்தொள்ளாயிரத்தில் இது 'சீர்' எனச் சுருங்கி வந்துள்ளது.

கலவி களி மயங்கி காணேன் நிலவிய சீர் / மண் ஆளும் செங்கோல் வளவனை யான் இதன்றோ (முத்தொள்:31/2,3) சீர் ஒழுகு செங்கோல் செழியற்கே தக்கதோ (முத்தொள்:59/3)

மன்னனின் செங்கோல் ஆட்சியின் சிறப்பையும், அவனது அழியாத புகழையும் 'சீர்' என்னும் சொல் உணர்த்துகிறது. இது மன்னனின் ஆட்சித் திறனையும், அறநெறி தவறாத அவனது பண்பையும் ஒருங்கே குறிக்கிறது.

4.8 'மாலை' என்னும் உரிச்சொல் (இயல்புப் பொருள்)

தொல்காப்பியத்தில் 'மாலை' என்பது ஒரு பொருளின் அல்லது சூழலின் இயல்பைக் குறிக்கும்.

மாறன் வழுதி மணவா மருள் மாலை / சீறியோர் வாடை சினந்து (முத்தொள்:76/3,4)

பாண்டிய மன்னனைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்களின் மனநிலையை விவரிக்கும்போது 'மருள் மாலை' என்னும் தொடர் ஆளப்பட்டுள்ளது. இங்கு மாலை என்பது நேரத்தைக் குறிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அந்த நேரத்திற்குரிய மயக்கமான அல்லது வருத்தமான இயல்பையும் உணர்த்துகிறது.

4.9 'கழிவு' என்னும் உரிச்சொல் (முடிவு/மிகுதிப் பொருள்)

ஒன்றின் எல்லையை அல்லது மிகுதியைக் குறிக்க 'கழிவு' என்னும் சொல் வரும்.

எய்தாது இரா கழிந்தவாறு (முத்தொள்:85/4)

தலைவனுக்காகக் காத்திருந்து இரவு முழுதும் வீணாகக் கழிந்துவிட்டதை இது உணர்த்துகிறது. காலத்தின் நீட்சியையும், அதனால் ஏற்படும் ஏமாற்றத்தையும் 'கழிவு' என்னும் சொல் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறது.

5. மொழியியல் ஒப்பீடு: தொல்காப்பியம் மற்றும் முத்தொள்ளாயிரம்

முத்தொள்ளாயிரத்தில் பயின்று வரும் உரிச்சொற்களைத் தொல்காப்பிய உரியியல் கோட்பாடுகளோடு ஒப்பிடும்போது சில முக்கியமான மொழியியல் உண்மைகள் புலப்படுகின்றன.

5.1 உரிச்சொற்களின் நிலைத்தன்மை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்த பல உரிச்சொற்கள் பிற்காலத்தில் வழக்கற்றுப் போனாலும், முத்தொள்ளாயிரம் போன்ற செவ்வியல் இலக்கியங்களில் அவை அதன் மூலப் பொருளோடேயே ஆளப்பட்டுள்ளன. இது தமிழ் மொழியின் சொல்வளம் சிதையாமல் காக்கப்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

https://doi.org/10.63300/tm09012026

5.2 பண்பு மற்றும் குறிப்புப் பொருளின் ஆளுமை

முத்தொள்ளாயிரத்தில் 'பண்பு' சார்ந்த உரிச்சொற்களே (மல்லல், சீர், இளமை) அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அதே சமயம் அகத்துறைப் பாடல்களில் 'குறிப்பு' சார்ந்த உரிச்சொற்கள் (பசப்பு, மாலை, கழிவு) உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தப் பெரிதும் துணை புரிகின்றன.

உரிச்சொல்	தொல்காப்பியப் பொருள்	முத்தொள்ளாயிரப் பயன்பாடு	இலக்கியத் துறை
உரு	உட்கு (அச்சம்)	பகைவர் அஞ்சும் மார்பு	புறம் (வீரம்)
மல்லல்	வளம்	நாட்டு வளம், மதில் வலிமை	புறம் (நாடு)
பசப்பு	நிறம்	காதலால் ஏற்படும் பசலை	அகம் (காதல்)
சீர்	புகழ்/சிறப்பு	செங்கோல் ஆட்சி	புறம் (அறம்)

6. பகுப்பாய்வு மற்றும் கலந்துரையாடல்

முத்தொள்ளாயிரத்தில் உரிச்சொற்கள் எவ்வாறு கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராயும்போது, அவை வெறும் அலங்காரச் சொற்களாக அன்றி, செய்யுளின் கருப்பொருளை ஆழப்படுத்தும் கருவிகளாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம்.

6.1 வீரச் சித்தரிப்பில் உரிச்சொற்கள்

மன்னர்களின் வீரத்தைப் பாடும்போது ‘உரு’ என்னும் அச்சப்பொருள் தரும் சொல் பயன்படுத்தப்படுவது, கவிஞரின் உளவியல் பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு மன்னனின் வீரத்தைப் புகழ்வதை விட, அவனது வீரத்தைக் கண்டு உலகம் அல்லது பகைவர்கள் அஞ்சும் நிலையை விவரிப்பது அந்த வீரத்திற்குப் பெரும் மதிப்பைக் கூட்டுகிறது. 'உருத்தகு மார்பு' என்பது பகைவர்களின் பார்வையில் மன்னனின் உடல் வலிமையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

6.2 வளம் மற்றும் செழுமை

‘மல்லல்’ என்னும் சொல் சோழ மற்றும் சேர நாட்டு வளங்களைப் பாடப் பயன்படுத்தப்படும்போது, அது வெறும் செல்வத்தைச் சுட்டாமல், அந்த நாட்டின் ஒட்டுமொத்தப் பூரிப்பையும், இயற்கையின்

கொடையையும் சேர்த்தே சுட்டுகிறது. இது சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் 'வளமை' பற்றிய அதே பார்வையைத் தன்னுள் கொண்டுள்ளது.

6.3 காதல் உணர்வின் நுணுக்கங்கள்

முத்தொள்ளாயிரத்தின் கைக்கிளைப் பாடல்களில் உரிச்சொற்கள் மிக மென்மையான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'பசப்பு' என்பது ஒரு பெண்ணின் உடலியல் மாற்றத்தைச் சுட்டினாலும், அது அவள் மனதிற்குள் உறைந்து கிடக்கும் அடக்க முடியாத அன்பின் சாட்சியாகத் திகழ்கிறது. இத்தகைய குறிப்புப் பொருள்களே முத்தொள்ளாயிரத்தைச் சிறந்த இலக்கியமாக மாற்றுகின்றன.

7. முடிவுரை

முத்தொள்ளாயிரத்தில் உரிச்சொற்கள் குறித்த இவ்வாய்வு, தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் மரபு எவ்வாறு தொடர்ச்சியாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்கிறது. தொல்காப்பிய உரியியல் கோட்பாடுகள் முத்தொள்ளாயிரம் போன்ற பிற்காலத் தொகை நூல்களில் மிகச் சரியாகப் பொருந்தி வருகின்றன.

1. முத்தொள்ளாயிரத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிச்சொற்கள் பெரும்பாலும் தொல்காப்பியர் காட்டிய இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் மூன்று நிலைகளிலேயே அமைந்துள்ளன.

2. பிற்கால இலக்கண நூல்களில் உரிச்சொல் விளக்கம் சுருக்கப்பட்டாலும், இலக்கியப் பயன்பாட்டில் அதன் ஆழம் குறையவில்லை என்பதை இவ்வாய்வு புலப்படுத்துகிறது.

3. மன்னர்களின் வீரம், கொடை மற்றும் காதல் உணர்வுகளைச் சித்தரிக்க உரிச்சொற்கள் மிகச்சிறந்த மொழியியல் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

4. ‘மல்லல்’, ‘உரு’, ‘பசப்பு’ போன்ற சொற்களின் பயன்பாடு முத்தொள்ளாயிரத்தின் காலத்தை அதன் மொழியியல் கூறுகளின் அடிப்படையில் உறுதி செய்யப் பெரிதும் உதவுகிறது.

முத்தொள்ளாயிரம் முழுமையாகக் கிடைக்காத போதிலும், கிடைத்துள்ள பாடல்களில் காணப்படும் இத்தகைய மொழியியல் சிறப்புகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இந்நூலின் இடத்தை உயர்த்துகின்றன. இனிவரும் காலங்களில், முத்தொள்ளாயிரத்தின் பிற பாடல்களையும் பிற்கால நிகண்டுகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வது தமிழ் மொழியின் சொல்வளர்ச்சி வரலாற்றை அறிய மேலும் துணை புரியும்.

நூற்பட்டியல்

1. இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், 2010, சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்
2. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், 2006, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்
3. பேராசிரியர் உரை, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், 2017, சென்னை, அமராவதி பதிப்பகம்
4. சிவலிங்கனார் ஆ, தொல்காப்பியம் உரைவளம் சொல்லதிகாரம் உரியியல், 2015 – 2016, சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
5. ச.திருஞானசம்பந்தம், நன்னூல்- சொல்லதிகாரம் காண்டிகை உரை, 2010, திருவையாறு, கதிர் பதிப்பகம்.
6. இளவழகன், தொல்காப்பியம்- சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையம், 2003, தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
7. டாக்டர். முத்துசண்முகன், இக்கால மொழியியல், 2014, சென்னை, முல்லை நிலையம்.
8. வே. கபிலன், முத்தொள்ளாயிரம், 1961, சென்னை, அருணோதயம்.
9. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், முத்தொள்ளாயிரம், 1947, தி.நகர், சென்னை, தமிழ்ப் பண்ணை.

8. குறிப்புகள் (References in MLA Style)

1. Appuswami, P. N., et al., translators. *Muttollāyiram*. International Institute of Tamil Studies, 2010.
2. Ilampuranar. *Tolkappiyam Sollathigaram: Ilampuranar Urai*. Saradha Pathippagam, 2010.
3. Kapilan, V. *Muttollayiram*. Arunodhayam, 1961.
4. Muthu-Shanmugam, Pillai. *Ikkala Mozhiyiyal*. Mullai Nilayam, 2014.
5. Raghavaiyangar, R., editor. *Muttollayira Cheyyutkal*. Senthamizh Pirasuram, 1905.
6. Sethuraghunathan, N., editor. *Muttollayiram: Vilakkavuraiyudan*. Saiva Siddhantha Noorpathippu Kazhagam, 1946.
7. Sivalinganar, A. *Tolkappiyam Uraivalam: Sollathigaram Uriyiyal*. International Institute of Tamil Studies, 2015.
8. Tamilannal. *Tolkappiyam Sollathigaram*. Manivasagar Pathippagam, 2006.
9. Thirugnanasambandham, S. *Nannool Sollathigaram Kandigai Urai*. Kathir Pathippagam, 2010.
10. T. K. Chidambaranatha Mudaliar. *Muttollayiram*. Tamil Pannai, 1947.